

Resolució del Síndic amb relació a la tramitació del projecte relatiu a la construcció d'una línia elèctrica de 400 kV (MAT)

(Enviada als departaments d'Economia i Finances i Habitatge i Medi Ambient)

1. Retard en el lliurament de la informació al Síndic de Greuges

Arran de la presentació de la queixa, el 13 de febrer de 2007, es va demanar informació detallada sobre aquest assumpte al Departament d'Economia i Finances, que és a qui corresponen els assumptes relatius a l'energia d'acord amb la darrera distribució de matèries entre els departaments del Govern de la Generalitat. En vista que no es facilitava la informació demanada, en data 24 d'octubre de 2007 es va reiterar la sol·licitud. La Llei 14/1984, del 20 de març, reguladora d'aquesta institució, determina en l'article 19 que les administracions disposen d'un termini de quinze dies per trametre el seu informe a aquesta institució. Tanmateix, van transcórrer onze mesos fins que el 14 de desembre de 2007 aquesta institució va rebre l'informe del Departament d'Economia i Finances.

2. L'autorització administrativa de la línia correspon a l'Administració de l'Estat

La Llei estatal 54/1997, del 27 de novembre, del sector elèctric, regula, entre altres aspectes, el transport d'energia elèctrica i determina que la construcció, l'explotació, la modificació, la transmissió i el tancament de les instal·lacions de transport requereix l'autorització administrativa prèvia.

El Reial decret 1955/2000, de l'1 de desembre, desplega aquesta llei, detalla el procediment que s'ha de seguir per autoritzar les noves línies i disposa que la competència per fer-ho correspon a l'Administració de l'Estat. D'acord amb aquest marc normatiu i la informació disponible, en data 25 d'abril de 2002, Red Eléctrica de España (REE) va sol·licitar l'autorització administrativa i la declaració d'impacte ambiental del projecte de nova alimentació elèctrica a Girona en 400 kV.

La tramitació seguida fins a l'aprovació d'aquest projecte ha inclòs la formulació de la declaració d'impacte ambiental i un tràmit d'informació pública en el qual particulars, associacions, ajuntaments i altres organismes públics han pogut presentar les al·legacions pertinents, que han estat

valorades per l'empresa REE (a aquest punt es dedica un apartat específic més endavant). La tramitació també ha inclòs els informes de la Direcció General d'Energia i Mines del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, i de la Comissió Nacional d'Energia.

Tota aquesta tramitació es detalla a la resolució del 14 d'abril de 2005 de la Direcció General de Política Energètica i Mines del Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç, que va atorgar a REE l'autorització administrativa per dur a terme la línia de 400 kV Sentmenat-Bescanó, la línia de 400 kV Vic-Bescanó i per modificar la línia de 400 kV Vandellòs-Pierola-Rubí-Vic en el tram Pierola-Vic a les províncies de Barcelona i Girona. Aquesta resolució es va dictar d'acord amb l'article 128 del dit Reial decret 1955/2000 i es va publicar en el DOGC núm. 4416, del 30 de juny de 2005.

Posteriorment, es va publicar en el DOGC núm. 4502, del 3 de novembre de 2005, i en el BOE núm. 264, del 4 de novembre, l'anunci d'informació pública sobre la sol·licitud de declaració d'utilitat pública i l'aprovació del projecte d'execució.

En data 3 d'agost de 2006 es va publicar l'anunci d'informació pública sobre la sol·licitud de modificació de l'autorització administrativa, declaració d'utilitat pública i aprovació del projecte d'execució.

Aquesta modificació de la línia va ser autoritzada per la Direcció General de Política Energètica i Mines del Ministeri el 14 de novembre de 2006, segons es va publicar en el BOE núm. 279, del 22 de novembre de 2006.

Finalment, la declaració d'utilitat pública del projecte i de l'aprovació del projecte d'execució es va fer per acord del Consell de Ministres de 9 de febrer de 2007, i es va publicar per resolució de la Direcció General el 15 de febrer de 2007 en el BOE núm. 58, del 8 de març de 2007.

Segons l'article 111 del Reial decret 1955/2000, s'atribueix a l'Estat, per mitjà de la Direcció General de Política Energètica i Mines, la competència per atorgar les autoritzacions administratives de les instal·lacions "quan el seu aprofitament afecti més d'una comunitat autònoma o quan el transport o la distribució surti de l'àmbit territorial d'una d'aquestes."

La tramitació d'aquesta autorització, de la declaració d'utilitat pública i l'aprovació del projecte d'execució "les han de portar a terme les àrees, o si s'escau, les dependències d'Indústria o Energia de les delegacions o subdelegacions del Govern de les províncies on radiqui la instal·lació", segons disposa l'article 113 del dit Reial decret.

Tot i que aquest mateix precepte disposa que l'Administració de l'Estat "pot subscriure convenis pels quals es pot encomanar a aquestes últimes algunes de les actuacions administratives que preveu aquest títol", el cert és que la consulta telemàtica del Registre Públic de Convenis de la

Generalitat de Catalunya no ofereix cap resultat pel que fa a un conveni amb el ministeri corresponent als efectes de la col·laboració en la tramitació d'aquestes autoritzacions administratives.

En tot cas, amb relació a la línia en qüestió, la Direcció General d'Energia i Mines —ara enquadrada en el Departament d'Economia i Finances— ha intervingut en la tramitació del procediment donant publicitat al DOGC dels diferents actes administratius, recollint al·legacions, trametent-les a REE, enviant les respostes a aquestes a l'òrgan estatal competent o facilitant informació respecte del projecte.

3. No correspon al Síndic pronunciar-se sobre el traçat de la línia

Abans d'entrar en l'objecte de la queixa convé remarcar quin és l'abast de la intervenció d'aquesta institució.

El Síndic no pot entrar en l'esfera de discrecionalitat política que correspon per llei a les administracions públiques per a la gestió dels assumptes d'interès general, com ara la realització de determinades infraestructures. La decisió de portar a terme un projecte com el d'aquesta línia i les característiques concretes del projecte constructiu de la infraestructura les han d'adoptar les administracions competents en funció de la solució que estimin més convenient per als interessos generals.

Al Síndic no li correspon valorar la conveniència o la necessitat d'una determinada obra o infraestructura pública ni les solucions tècniques concretes que la construcció o el traçat requereixin. Això correspon fer-ho a les administracions amb competències sobre la matèria, exercint una potestat que és discrecional i, per tant, de lliure elecció entre indiferents jurídics o opcions totes igualment legítimes. És a dir, el Síndic no supervisa els criteris d'oportunitat considerats pels responsables polítics.

Amb relació a aquest conflicte i altres relacionats amb el rebuig a diverses infraestructures i equipaments, aquesta institució considera que aquests de vegades poden ser l'expressió de la confrontació entre el principi de l'interès col·lectiu i l'interès individual o privat, que posa la defensa dels drets de l'individu per sobre dels del grup. Per això, són les autoritats públiques les que han de trobar les polítiques més adequades per fer front a aquests problemes de la forma més integradora possible.

D'altra banda, la ciutadania, no pot oblidar que existeix el deure d'assumir un cert grau de responsabilitat davant la necessitat de disposar d'infraestructures i equipaments que serveixin a tota la comunitat. És evident que tots els projectes de grans infraestructures tenen aspectes opinables pel que fa a la ubicació o el traçat, i és precisament per això que ha d'operar el joc democràtic de govern i oposició pel que fa a la presa i el

control de decisions. Prèviament a l'adopció d'acords, el Govern ha de cercar el màxim consens.

En aquest sentit, el Síndic ha proposat que sigui el president del Govern de la Generalitat qui lideri un procés transparent de diàleg entre administracions, partits polítics, entitats socials, experts i associacions de veïns per arribar a un pacte nacional que permeti afrontar aquests problemes d'ordenació, ús del territori i emplaçament d'equipaments i sistemes generals.

Això no obstant, tot i insistir en la necessitat de donar més impuls i eficàcia als instruments d'informació i participació ciutadana, cal recordar que la responsabilitat inalienable de la decisió final resideix en la legítima autoritat democràtica i que la decisió finalment presa de vegades pot ser diferent de l'expressada per una part dels ciutadans.

Sens perjudici del que s'ha exposat, el Síndic sí que analitza si, d'acord amb les exigències de l'ordenament jurídic, s'han respectat els drets de les persones afectades en el marc del procediment que ha dut a l'Administració a adoptar legítimament una o altra decisió discrecional.

4. La protecció del medi ambient i el paisatge

La protecció del medi ambient és una matèria que, indiscutiblement i més enllà dels títols competencials existents, implica totes les administracions que actuen sobre el territori.

Amb relació als temes mediambientals, el nou Estatut d'Autonomia de Catalunya recull el dret de totes persones a viure en un medi equilibrat, sostenible i respectuós amb la salut, d'acord amb els estàndards i els nivells de protecció que determinen les lleis. I també el dret a gaudir dels recursos naturals i del paisatge en condicions d'igualtat, i el deure de fer-ne un ús responsable i evitar-ne el malbaratament.

Una primera reflexió està lligada al fet que, tot sovint, davant de projectes d'intervenció en el territori per alguna administració pública, les persones que presenten una queixa al Síndic fan apel·lació al medi ambient i el paisatge com a béns jurídics objecte de protecció, en contra de les decisions adoptades per les administracions competents.

Certament, l'autorització administrativa de la línia inclou la declaració d'impacte ambiental, tràmit específic que, d'acord amb la legislació que el regula, ha de servir per integrar els aspectes ambientals en els projectes, de forma que s'identifiquin, es descriguin i s'avaluïn de forma acurada els efectes directes i indirectes del projecte sobre l'ésser humà, la fauna, la

flora, el sòl, l'aigua, l'aire, el clima, el paisatge, els béns materials, el patrimoni cultural i la interacció entre tots aquests factors.

Ara bé, al costat d'això, la preocupació per les afectacions mediambientals de la infraestructura va més enllà de l'entitat i de les persones que han formulat la queixa. Ajuntaments, particulars i associacions diverses han exposat la preocupació pels perjudicis que la línia pot causar en espais naturals que fins ara han gaudit d'un alt grau de preservació i que, en alguns casos, estan protegits específicament, com les Guilleries, incloses en el Pla d'espais d'interès natural aprovat per la Generalitat de Catalunya, proposades per integrar-se a la Xarxa Natura 2000 i considerades com un lloc d'interès comunitari.

Val a dir que sobre aquestes qüestions també el coordinador europeu, Mario Monti, es planteja diversos interrogants en el seu primer informe de situació (pàgina 9) que no poden ser obviats en aquest moment:

“- ¿Constituye una alternativa el refuerzo de una línea existente (Vic-Baixàs, por ejemplo) para aumentar la capacidad de los intercambios entre los dos países, evitando así la construcción de una nueva infraestructura entre el departamento de los Pirineos Orientales y Cataluña?

- ¿Qué opciones tecnológicas posibles hoy en día son al mismo tiempo soportables desde el punto de vista financiero?

- ¿Qué medidas complementarias pueden preverse para hacer más aceptable la realización de esta línea? ¿Se puede, en particular, reestructurar las redes actuales eliminando algunos de los tendidos aéreos existentes?

En cualquier caso, sea cual sea la solución elegida, habida cuenta del carácter excepcional del proyecto, hay que considerar la posibilidad de aplicar opciones técnicas que son hoy todavía excepciones – como el soterramiento parcial de la línea –, en particular ahí donde atravesase un medio natural especialmente delicado.”

Aquesta proposta d'estudi del soterrament parcial de la línia en determinats espais no ha de considerar-se agosarada si es té present que el Pla d'energia de Catalunya 2006-2015 ja preveu diverses actuacions de soterrament de línies elèctriques, tot i que ho reserva per als casos de línies elèctriques d'alta tensió que afectin zones densament poblades i amb més impacte territorial.

D'altra banda, Espanya ha ratificat recentment el Conveni europeu del paisatge i el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 8/2005, del 8 de juny,

de protecció, gestió i ordenació del paisatge, que té com a objecte el reconeixement, la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge, a fi de preservar els seus valors naturals, patrimonials, culturals, socials i econòmics en un marc de desenvolupament sostenible.

Amb aquesta finalitat, la Llei disposa que els poders públics, en l'àmbit competencial respectiu, han d'integrar, per mitjà dels diversos plans i programes i d'altres actuacions, la consideració del paisatge en les polítiques d'ordenació territorial i urbanística, agrícola, forestal, ramadera, d'infraestructures, cultural, social, econòmica, industrial i comercial i, en general, en qualsevol altra política sectorial amb incidència directa o indirecta sobre el paisatge.

En aquesta resolució es dedica un altre apartat a les previsions ambientals del projecte d'obertura de camins entre algunes de les torres de la línia. Ara bé, més enllà d'això, convé demanar informació al Departament de Medi Ambient i Habitatge sobre les mesures que, a banda del que assenyala la declaració d'impacte ambiental, ha previst per a la protecció dels espais que inclou el Pla especial d'interès natural (PEIN) i que es veuen afectats pel pas de la línia.

Igualment, la institució ha demanat al Departament d'Economia que faci una valoració de la proposta del coordinador europeu, Mario Monti, i que l'informi sobre les possibilitats tècniques i financeres d'un soterrament parcial de la línia.

5. La participació ciutadana i l'accés a la informació en matèria de medi ambient

La definició jurídica de la participació dels ciutadans i la instrumentació d'aquesta participació per mitjà d'eines legals que la facin realment efectiva constitueixen actualment un dels terrenys en els quals ha progressat amb més intensitat el dret mediambiental internacional i, per extensió, el dret comunitari i el dels estats de la Unió Europea.

Una fita en aquest procés és el Conveni d'Aarhus —ratificat per Espanya l'any 2004— que parteix del postulat següent: perquè els ciutadans puguin gaudir del dret a un medi ambient saludable i complir el deure de respectar-lo i protegir-lo han de tenir accés a la informació mediambiental rellevant, han d'estar legitimats per participar en els processos de presa de decisions de caràcter ambiental i han de tenir accés a la justícia quan aquests drets els siguin negats. Altres documents com la Carta d'Aalborg o el Sisè programa d'acció comunitari en matèria de medi ambient també se situen en aquesta línia.

La Llei estatal 27/2006, del 18 de juliol, incorpora diverses normes comunitàries en aquest àmbit i regula els drets d'accés a la informació, de participació pública en matèria de medi ambient, a més d'establir el deure general de promoure la participació real i efectiva dels ciutadans.

Cal remarcar que aquest deure és exigible a totes les administracions i a totes les unitats i departaments de l'Administració, no solament a aquells que sectorialment s'ocupen del medi ambient. L'objecte de la Llei és molt clar en aquest sentit i, segons la definició de l'article 2, inclou la informació referida a l'estat dels elements del medi ambient (aire i atmosfera, aigua, sòl, terra, paisatges, espais naturals, diversitat biològica, etc.) i els factors tals com substàncies, energia, soroll, radiacions o residus, emissions, abocaments i altres que afectin o puguin afectar els elements del medi ambient.

En aquest sentit, el Departament manifesta que va donar compliment a la dita Llei 27/2006 en relació amb les sol·licituds d'informació i d'accés al projecte i que la sol·licitud dels promotors de la queixa del 30 d'agost de 2006 (núm. de registre d'entrada E-0051-6662) va ser resposta per escrit el 26 de setembre de 2006 (núm. de registre de sortida 29258).

Així, l'Administració indica que la Direcció General d'Energia i Mines va comunicar als promotors de la queixa "que la tramitació ambiental duta a terme per a aquesta instal·lació no ha estat competència d'aquesta unitat i que es va concloure amb la declaració d'impacte ambiental i que a la vegada es posava a la seva disposició còpia d'una documentació perquè pogués fer les alegacions pertinents." L'Administració manifesta que aquesta documentació "mai no va ser recollida pel demandant".

6. La informació acurada i la transparència de l'Administració ajuda a prevenir les reticències a determinats projectes

En línia amb el que s'ha esmentat en l'apartat precedent, aquesta institució sempre ha considerat que l'accés a la informació i la participació dels ciutadans en els afers públics no solament n'és un dret, sinó també és una mesura de prevenció i, si cal, de gestió del conflicte actual o previsiblement futur.

L'*Informe al Parlament 2006* feia una reflexió important sobre aquestes qüestions que és plenament aplicable a aquest cas.

Sembla necessari anar encara més lluny de l'estricta compliment de la norma, amb un canvi d'actitud de les administracions públiques que fomenti un accés més real dels ciutadans a la informació i a la participació d'aquests en els processos de presa de decisió i d'execució de les diverses polítiques.

Els instruments ordinaris d'informació i participació que estableix la normativa poden assegurar el compliment formal d'aquest deure, però no el grau de participació i consulta real i efectiva a què s'hauria d'aspirar. Així doncs, cal el desenvolupament imaginatiu de noves propostes que incorporin elements propis de la participació més directa (recollida de dades, opinions, consideració de propostes, etc.) amb altres més propis de la tècnica de relacions públiques i institucionals que difonguin el sentit i el fonament dels projectes objecte de desenvolupament i involucrin la ciutadania en el seguiment de l'execució.

Tot i això, la sensació dels promotors de les queixes és d'una certa opacitat de l'Administració a l'hora d'exposar l'abast del projecte, justificar-ne la necessitat i detallar-ne les característiques i les afectacions.

Val a dir que aquestes mancances a l'hora de difondre la informació sobre el projecte també han estat detectades pel coordinador europeu, Mario Monti, tal com recull en el seu primer informe de situació (pàgina 6):

“La justificación del proyecto es uno de los puntos clave con los que éste tropieza y que exige un esfuerzo especial de comunicación por parte de ambos Estados miembros, así como de los dos gestores de las redes. No cabe descartar que, en fases anteriores, esa comunicación – que no parece haber sido óptima, ni haber estado suficientemente coordinada – haya podido ser el origen de determinadas incomprensiones sobre la finalidad del proyecto que, a falta de respuestas claras, se han transformado posteriormente en oposición al mismo.”

Certament, la intervenció de diverses administracions implicades en diferents fases del projecte i el llarg temps que ha transcorregut per fer-ne la tramitació no són elements que facilitin la comprensió del procés ni el contingut del projecte.

Al costat d'això, les administracions implicades tampoc han emprès cap iniciativa que serveixi per recopilar la informació generada per l'Administració al voltant de la futura línia.

Per això, el Síndic de Greuges suggereix l'habilitació d'un mecanisme que pot ser útil a l'efecte de garantir el dret d'informació dels ciutadans i la transparència administrativa: habilitar una pàgina web específica per a aquest projecte que contingui una base de dades pública, accessible per a tothom, en què constin un per un tots els tràmits del procediment i tota la documentació que ha generat l'Administració (estudis, informes ambientals, propostes, anuncis, resolucions administratives, descripció del treball, plànols informatius, etc). A tall d'exemple, es podria habilitar un apartat específic al lloc web de la Direcció General d'Energia on les persones interessades puguin trobar la informació que els interessen.

Les informacions en premsa, la publicació en el BOE, en el DOGC o en altres butlletins oficials dels tràmits d'informació pública o d'altres tipus són iniciatives adreçades a garantir els drets d'informació dels ciutadans, però que de vegades requereixen un esforç informatiu complementari i proporcional a la magnitud del projecte, que no s'ha fet en aquest cas i que seria del tot necessari.

La creació d'un lloc web específic que recopili tota la informació sobre aquest projecte i l'actualitzi amb freqüència pot ser una eina més que de ben segur ajudarà a donar a conèixer la complexitat del projecte i les afectacions que en cada moment poden patir els ciutadans, sobretot si es té present el llarg període d'execució que comporta una infraestructura d'aquest tipus.

7. Dues situacions de manca d'informació al voltant d'aquest projecte

En vista del que s'ha exposat prèviament, l'estudi d'aquesta queixa ha permès constatar dues situacions en què la transparència i la informació de l'Administració no han estat completes, com s'assenyala a continuació:

7.1. La resposta de REE a les al·legacions

Val a dir que tampoc ajuda a esvaïr aquests dubtes dels ciutadans — especialment d'aquells més directament afectats— el fet que les al·legacions tinguin com a resposta un document elaborat per REE amb data 13 de febrer de 2006, sense la identificació de la persona que el signa ni del càrrec que ocupa a l'empresa. Aquest document de resposta a les al·legacions va ser tramès per la Direcció General d'Energia en data 14 de novembre de 2006.

La resposta obtinguda del Departament d'Economia i Finances per justificar aquesta actuació del promotor de la línia es fonamenta en el fet que la normativa sobre autorització de línies de transport d'energia elèctrica (RD 1955/2000) no preveu que l'Administració hagi d'enviar les respostes a les al·legacions a les persones o les institucions que van presentar-les en el tràmit d'informació pública. El Departament indica que la tramesa de la resposta de l'REE es va fer "com a cortesia".

Certament, el dit Reial decret no assenyala res sobre això, però la legislació bàsica de procediment administratiu (art. 86 de la Llei 30/1992, del 26 de novembre) disposa clarament que qui presenti al·legacions o observacions

en el tràmit d'informació pública té dret a obtenir de l'Administració una resposta raonada.

7.2. La línia forma part de la xarxa europea d'alta tensió

Els promotors de la queixa exposen que una mostra de la manca de transparència amb què ha actuat l'Administració en aquest cas és l'omissió en el projecte de qualsevol referència al caràcter internacional de la línia. Segons diuen, el veritable objecte del projecte —connectar la xarxa d'alta tensió peninsular amb l'europea— no ha estat plantejat en els documents exposats a informació pública.

En aquest sentit, l'informe de l'Administració assenyala que “la tramitació dels projectes per connectar la línia des de Bescanó fins la xarxa europea d'alta tensió no ha començat, ja que el seu promotor no l'ha sol·licitada.” També la resposta que el Departament va donar als promotors de la queixa en data 26 de setembre de 2006 es pronunciava en el mateix sentit, ja que assenyalava que “el projecte esmentat no és transnacional, per la qual cosa en l'expedient administratiu no existeix cap comunicació amb l'Estat francès.”

Tanmateix, d'acord amb la informació disponible, la interconnexió elèctrica entre Espanya i França ha estat considerada com un projecte prioritari entre ambdós estats.

Les institucions de la Unió Europea han declarat el projecte Sentmenat, Bescanó i Baixàs (França) d'interès europeu i, en aquest sentit, el coordinador europeu, Mario Monti, assenyala, en el seu primer informe de situació del 12 de desembre de 2007, que la realització del tram de línia (400 kV) entre Sentmenat i Bescanó representa el primer pas d'aquesta nova interconnexió.

En vista d'això, aquest caràcter supranacional del projecte hauria d'haver estat exposat normalment en el tràmit d'informació pública i així hauria d'haver estat indicat als promotors de la queixa.

8. L'inici de les obres d'instal·lació de la línia sense haver-se aprovat el projecte de camins d'accés a algunes de les torres

Segons han exposat els promotors de la queixa i assenyalen diverses informacions aparegudes en la premsa, l'empresa REE ha iniciat les obres d'instal·lació de diverses torres sense disposar encara de l'avaluació d'impacte ambiental del projecte d'obertura de camins d'accés a algunes de les torres.

Entre altres aspectes, la declaració d'impacte ambiental del projecte (BOE núm. 149, del 21 de juny de 2004) assenyala el següent:

“La apertura de accesos dentro de los espacios de interés natural deberá someterse al procedimiento de evaluación de impacto ambiental si se ajusta a lo previsto en el anejo 2.II del Decreto 328/92, de 14 de diciembre, por el cual se aprueba el Plan de Espacios de Interés Natural en Catalunya.”

A més, la mateixa declaració d'impacte ambiental determina el següent:

“Se redactará un Programa de Vigilancia Ambiental, tanto para la fase de las obras como para la fase de funcionamiento de la línea, que permita el seguimiento y control de los impactos y la eficacia de las medidas preventivas y correctoras establecidas en el estudio de impacto ambiental y en el condicionado de esta declaración.”

Per aquests motius, la institució s'ha adreçat al Departament de Medi Ambient i Habitatge per demanar més informació sobre aquesta qüestió, en concret, sobre l'abast del projecte d'obertura de camins en quilòmetres, en el nombre de torres que enllaça, en l'amplada i el termini de realització de l'obra, etc. Igualment, ha demanat informació sobre les actuacions inspectors i d'altres tipus que ha portat a terme l'Administració de la Generalitat respecte de l'inici d'aquesta obra i del compliment de la declaració d'impacte ambiental i del Programa de vigilància ambiental. Igualment, la institució ha demanat al Departament d'Economia i Finances que l'informi detalladament sobre aquest punt.

9. El Síndic ha informat d'aquesta queixa al Defensor del Poble Europeu

D'acord amb l'exposat interès europeu que la línia té per a la Comissió Europea, en data 18 de desembre de 2007 el Síndic va trametre informació sobre aquest assumpte al Defensor del Poble Europeu per si considerava oportú iniciar les actuacions pertinents d'acord amb les seves competències.

Amb data d'avui, aquesta institució encara no ha rebut resposta del Defensor del Poble Europeu sobre aquest assumpte.

10. El Síndic està a disposició dels ciutadans en cas que es detectin altres irregularitats

La realització d'un projecte com aquest afecta un bon nombre de persones situades en diversos municipis. Per aquest motiu, les obres d'execució i de posada en funcionament requereixen un temps considerable i la realització

d'actuacions administratives diverses, com ara expropiacions, autoritzacions de pas, etc.

Aquesta institució té com a missió supervisar l'actuació de l'Administració pública de la Generalitat i dels ens locals en tot allò que afecta les matèries en què l'Estatut d'autonomia de Catalunya atorga competències a la Generalitat.

Per això, aquesta institució recorda que està a disposició dels ciutadans per estudiar qualsevol actuació en què considerin que l'Administració ha actuat amb irregularitat i els convida a presentar una queixa.

11. Suposada vulneració dels drets de manifestació i reunió a París

En el marc d'aquesta queixa, també s'ha exposat a aquesta institució una suposada vulneració dels drets de manifestació i reunió de diverses persones per part de la policia francesa, amb motiu de la cimera que els governs francès i espanyol van mantenir a París el 10 de gener de 2008. D'acord amb la vigent legislació reguladora d'aquesta institució, aquest assumpte queda fora de les competències del Síndic de Greuges de Catalunya.

Per aquest motiu, la institució del Síndic de Greuges els ha suggerit que presentin la queixa corresponent al Médiateur de la République Française, Sr. Jean-Paul Delevoye, a l'adreça següent : 7, rue Saint-florentin 75008 Paris. O, si ho prefereixen, que facin arribar la documentació corresponent al Síndic i aquest la hi remetrà directament.

Fins aquí les consideracions que constitueixen el contingut d'aquesta resolució.

11 de març de 2008